

Les set vides de Saddam

Saddam Hussein ha sobreviscut almenys a sis intents nord-americans d'anul·lar-lo. Si la megalomania no li ho impedeix, ara pot arribar la seva primera victòria.

Els dos primers intents nord-americans d'anul·lar Saddam van venir de l'aire, en l'operació Tempesta del desert, en començar 1991. El més conegut va ser el bombardeig d'un búnquer a Bagdad, el 13 de febrer. Hi van morir uns 400 civils, però Saddam n'havia sortit la vigília de l'atac.

Després ho va provar el general Schwarzkopf, comandant en cap de tot l'operatiu aliat. Demanava 72 hores més per anorrear la Guàrdia Republicana. Però el president nord-americà, George Bush, segons ha reconegut ell mateix després, va témer per la unitat de la coalició internacional i va decretar un alto-el-foc el 28 de febrer.

Abans de les eleccions presidencials del 1992, Bush va intentar acabar la feina i va acudir als serveis secrets saudites per preparar un atemptat contra Saddam. Al febrer els Mukhabarat del rei Fahd van oferir 50 milions de dòlars als assassins d'Abu Nidal. Al juny el mateix rais iraquí va desactivar un complot militar i va passar per les armes els seus responsables.

Gates, aleshores cap de la CIA, encara ho va tornar a provar. Durant un viatge secret al Pròxim Orient va prometre 30 milions de dòlars a l'oposició iraquiana si mataven Saddam, però aquest sisè intent també va fracassar.

Les dràstiques sancions de l'ONU només han servit per afeblir la societat iraquiana davant la dictadura de Saddam. Mentrestant, sobretot des que la dreta israeliana intransigent va guanyar les eleccions, Washington no ha deixat de perdre pes entre els seus aliats àrabs per la ineficàcia en la gestió del procés de pau pel Pròxim Orient.

És simptomàtic el boicot general dels àrabs, inclosos Aràbia Saudita i Egipte, a la conferència econòmi-

EFE

ca de Doha (Qatar) en què hi participava Israel i que va ser inaugurada per la secretària d'estat nord-americana, Madeleine Albright. Albright no va aconseguir ni el suport de Kuwait per a una nova operació militar antiiraquiana. I davant aquests fets, Washington va tornar a primar la via diplomàtica.

Un altre aliat com França també s'ha distanciat dels EUA i es va abstenir, com Rússia i Xina, ja el 23 d'octubre quan el Consell de Seguretat va adoptar una resolució en què s'amenaçava l'Iraq amb noves sancions si blocava les inspeccions d'armament de l'ONU.

Les inspeccions finalment es van suspendre. Se sap que l'Iraq disposa d'uns 200 arsenals amagats d'armes biològiques i químiques. Però els bombardejos no els poden destruir, com tampoc no poden eliminar Saddam, que des de la Guerra del Golf ha aguantat dues operacions de càstig.

En aquesta setena vida de Sad-

dam, doncs, el rais pot haver calculat bé per primera vegada. Si no estira massa la corda aconseguirà que s'afluixi el blocatge, i fins i tot una recomposició de la comissió de l'ONU que inspecciona el desarmament i que Bagdad considera massa sotmesa als EUA. Washington ja ha hagut d'acceptar la preeminència de la solució negociada, però alhora ha conformat una formidable màquina de guerra al Golf a l'espera que Saddam s'equivoqui.

La megalomania del rais ja el va portar a apostar que occident no salvaria Kuwait. Ara pot fer una lectura equivocada de les concessions que se li facin, i voler aprofitar les contradiccions de Washington per provar altra vegada d'erigir-se en capdavanter de les reivindicacions àrabs. Els seus veïns no ho acceptarien, i els Estats Units només necessitarien un petit senyal per tornar-lo a aixafar.

Manifestació a l'Iraq de suport a Saddam Hussein davant la negativa del president a acceptar la comissió d'inspecció d'armament de l'ONU.

El dictador iraquí ha estirat la corda d'aquesta crisi alhora que els nord-americans perdien els suports en el món àrab.

Joan Roura